

HISTÒRIA MODERNA DEL MAR

CAPÍTOL 2: De la Guerra de Successió del Bosc de Brocelaina

(Primera part: tot va començar a l'illa de Däurmon)

1. Estanislau Puigsagordi, l'excursionista i escalador català que mai va ser famós ni tan sols mínimament reconegut al seu país, tenia un objectiu molt clar: havia vingut fins a l'illa de Däurmon a fer un cim, i el coronaria abans del migdia com es deia Estanislau.

L'obsessió per fer cims que havia desenvolupat aquest home era força curiosa. Era un home molt tossut, sí, però això era força corrent a casa seva. El que resultava ridícul era el seu objectiu: coronar els cims més primers del planeta. Ell, és clar, no creia que fos ridícul doncs ningú ho havia fet mai abans, i calia ser, a més d'un bon excursionista, un gran escalador. Però era un repte que no interessava a ningú més que a ell.

A l'illa de Däurmon, visible des de qualsevol punt, s'alça imponent el volcà Kacrema, que Estanislau Puigsagordi vorejava en direcció al Pic Petit, el seu objectiu. Aquest pic era el punt més alt d'una muntanya propera al volcà, que va rebre impactes molt forts de lava i roca volcànica en una de les erupcions més destructores que es recorden a l'illa, i que donà al pic la forma d'un llumí.

Abans d'enfilar-se al pic, li va semblar veure una illa a la llunyania, però era un moment important i s'havia de concentrar en l'escalada. Va treure la corda i va posar fil a l'agulla. En pocs minuts va ser a dalt, i gaudia d'un d'aquells moments seus tan íntims. Al cim no hi havia més espai que per seure-hi, és per això que estava ben lligat amb la corda, doncs no perdia mai l'oportunitat de menjar-se una poma mentre mirava a l'horitzó. I si calia, com era el cas, li quedava una mà per treure els prismàtics i gaudir de tots els detalls de les vistes úniques que oferien els seus cims.

Ara buscava una cosa en concret: una illa. No recordava haver vist cap illa propera al mapa. Però la va trobar, i tant! I els seus ulls es van obrir com plats quan va veure el punt més alt de l'illa amb els prismàtics. Era una punta afilada d'una muntanya molt alta i escarpada. Com podia ser? Semblava de mentida, sobresortia d'una gran serralada i semblava formada d'una roca molt fosca. I no l'havia vista mai abans.

No va poder pensar en res més mentre tornava cap al poble. Només cap al final, hi havia una altra cosa que li rosegava l'ànima: un bon plat de macarrons i una cervesa! Va anar directament al bar i va seure en una taula que tocava a la finestra. Mentre esperava el seu plat de macarrons, gaudia del descans, una bona cervesa i una vista calmosa del mar.

2. Karl Rice, l'explorador anglès, acabava d'entrar per la porta i va veure un plat de macarrons que es dirigia a una taula de les que toquen a mar. Va seguir-lo primer amb la vista i després tot ell fins a la taula, i allà, davant del cambrer, va deixar ben clar al pretendent dels macarrons que aquells eren el seu lloc i el seu plat de macarrons.

Va ser molt amable demanant-ho. Però davant del plat de macarrons hi havia un home molt tossut i amb molta gana que no li va posar les coses fàcils. Amablement li va respondre que no tenia dret a fer-lo fora i que aquells macarrons, no només els havia demanat ell, sinó que feia moltes hores que els tenia en ment. En Karl, més s'hagués estimat una resposta violenta per ventilar ràpidament l'assumpte. Ell també tenia molta gana i en aquests casos el més natural era recórrer a la violència. Però en el fons no podia alterar la seva educació anglesa i va intentar contraatacar dialècticament amb desànim i conscient de la inconsistència de la seva postura.

Aquesta discussió els va portar una bona estona, doncs l'Estanislau, tossut com és, es negava a ser groller amb aquell pobre home que, pensava, deuria tenir algun problema. I és que li va estar parlant dels anys que feia que era en aquella illa, del nombre dels plats de macarrons que havia pres en aquesta mateixa taula, i de com les coses havien de seguir el seu curs, inalterables, i moltes coses més.

De fet, ja feia una bona estona que el cambrer li havia portat un plat de macarrons al seu nou amic, quan aquest li explicava les avantatges de viure en una illa tan solitària com aquella. Va ser llavors quan l'Estanislau va recordar l'illa que havia vist des del cim i li va preguntar per ella.

Així es van conèixer aquest parell. I d'aquesta manera, en aquella taula i menjant macarrons, va començar una nova aventura. Un explorador anglès retirat i estancat, bon coneixedor de l'illa de Daurmon va assegurar rotundament a un col·leccionista de cims primers, que l'illa que havia vist no podia existir de cap de les maneres i que segurament ni tan sols havia pujat al Pic Petit.

I així va ser com Estanislau Puigsagordi i Karl Rice van conèixer el capità de l'*Àliga Centenària*, l'embarcació més ràpida dels quatre mars.

3. Zaöl Nelman, el capità de l'*Àliga Centenària*, estava assegut a la sorra d'una bonica cala, preparant-se una cigarreta. En Zaöl procurava ser políticament incorrecte en tot el que feia i fumar tabac il·legal robat li produïa un gran plaer, només comparable al plaer de la migdiada. I en aquell moment del dia, havent dinat, es disposava a gaudir dels dos d'una tirada i sense més dilació, quan va sentir algú que cridava el seu nom. Va girar el cap i va veure un parell d'homes baixant dels penya-segats per les escaletes de pedra.

La fila que feien aquell parell no tenia preu. El més baixet vestia pantalons curts i una camisa de quadres i portava un barret del Nepal, cordes i material d'escalada penjant d'una vella i ronyosa motxilla, botes de muntanya, i mitjons fins als genolls. L'altre, alt i esprimatxat, anava amb una camisa hawaiana, un barret de cowboy i xancles. Però el més sorprenent era la proposta que li havien vingut a fer, el motiu de la qual tenia a veure amb un plat de macarrons i una juguesca capciosa (estava clar que un dels dos li estava prenent el pèl a l'altre, si no és que li estaven prenent a ell).

Zaöl va acabar de preparar-se la cigarreta i intrigat per aquella sobtada interrupció se la posà a la boca i l'encengué. Si ho havia entès bé, el més baixet assegurava que havia vist una petita illa no massa lluny d'aquí, des del Pic Petit, un cim que li semblava improbable de ser coronat, més que per un ocell o una

sargantana. L'altre, assegurava conèixer aquelles aigües millor que ningú i reia cada vegada que sentia al seu company esmentar l'illa. I pel que semblava no només reia d'aquella absurditat, sinó que se'l veia especialment il·lusionat amb el premi de la juguesca: "tots els plats de macarrons que volgués".

Hi havia alguna cosa irònica en tota aquella història: no era la primera vegada que la sentia. Però tan li feia, l'Àliga Centenària es trobava encallada en aquella cala des de feia set setmanes. Així mateix els hi va dir, i es disposà a fer la migdiada. Aquesta vegada ningú li va impedir.

Es va despertar al cap d'una hora. Havia tingut un somni molt agradable: era Rei en un bosc ple d'unes papallones gegants de tota mena de colors. En el somni també apareixia un flamenc amb barret de copa que menjava maduixes (aquestes coses que només passen en els somnis doncs a la vida real els boscos no tenen reis).

A mesura que recuperava la visió (picava un sol de mil dimonis), s'adonà del que estava passant: el paio baixet del barret nepalès (que ja no portava) resultava ser un excel·lent escalador enfilat en una de les parets escarpades que entraven mar endins i donaven forma a la caleta. De la roca sortien tot de cordes que arribaven fins a la seva embarcació. I de la paret oposada també sortien cordes que anaven fins al casc de la nau. Al cap d'una estona, acompanyant d'un fort crit que va ressonar per tota la cala, va veure com baixava per una de les cordes fins al vaixell, com si es tractés d'una tirolina. Va arribar fins on era ell i li va preguntar: "On és la teva tripulació?"

Abans que es pongués el sol ja eren a bord de la nau més ràpida dels quatre mars, amb rumb a una illa d'existència dubtosa. Mentre s'allunyaven de la costa, el capità Zaöl Nelman contemplava des de popa la cala de les dues estàtues -com era coneguda popularment-.

Aquest parell d'escultures gegants estaven esculpides sobre dos grans pilars de roca que s'alçaven uns dos-cents peus sobre el nivell del mar, un a cada banda d'on havia estat encallat el vaixell. Eren figures bessones i representaven a les filles de Siaurel. Deia la llegenda que durant l'època de la caça de perles, el Gran Sauren va demanar a les seves nebodes que prohibissin l'entrada a tots els vaixells pirates que volguessin atracar a Däurmon, l'illa bressol de la pirateria.

Les últimes hores havien estat una bogeria. Aquell intrèpid escalador l'havia convençut de robar un parell de camions carregats amb sequoies provinents del bosc de Drôle. Això havia estat fàcil, doncs ell odiava aquella explotació i robar aquells camions era d'allò més incorregible. Més difícil havia estat reunir la tripulació i convenç-se'ls a tots que desembarcarien aquell vespre. Fet això i amb uns quants tot-terrenys seguint-los la pista, els dos camions, conduïts pels dos homes de pintes estrafolàries, van arribar a la cala. Cada un es va aturar a un costat de la cala en forma de u. Van abaixar els laterals del camió i al mateix moment van tallar les últimes cordes que lligaven aquells enormes troncs, que van caure a plom un centenar de peus abans de trobar-se amb les cordes.

Hi havia una dotzena de cordes per banda. L'Estanislaü va utilitzar totes les seves cordes d'escalada i va agafar totes les que va trobar pel vaixell. Totes eren molt resistents i estaven lligades des d'una alçada concreta de les parets de la cala fins a les espatlles de les estàtues, de manera que quedaven en el pla horitzontal. Des les estàtues baixaven fins al vaixell, lligades a diferents punts de la seva estructura. Quan els troncs van caure sobre les cordes, les estàtues van tremolar i les cordes van empènyer la nau cap amunt amb gran força. En aquell moment, ell, el capità, des de la seva nau, va donar l'ordre de tallar totes les cordes, des de les primeres a popa, fins a les darreres situades a proa. La tripulació va

estar brillant, estaven tots mig morts de por. Però així van aconseguir desencallar l'embarcació que va començar a avançar aigües endins.

Just abans que tallessin les dues últimes cordes i quan els troncs ja eren al fons del mar, ara molt encrespat, l'Estanislau Puigsagordi i en Karl Rice van baixar des de dalt dels penya-segats fins a l'Àliga Centenària per les cordes que ara aguantaven una colla de tripulants que els farien de coixí.

Tot havia anat molt ràpid. No prou per evitar ser vistos pels treballadors de l'explotació forestal del bosc de Drôle, que es van quedar atònits en veure aquella espectacular fugida. Però suficient per sortir-ne airoso. Encara no acaba de creure-s'ho i va decidir anar a estirar-se a la seva cambra. El rumb estava fixat segons les indicacions de l'home que els havia tret d'aquella illa. Ara ja fosquejava i si hi ha havia alguna illa susceptible de ser descoberta, hauria d'esperar a l'endemà.